

Fotografie: JESSICA KOURKOUNIS/THE NEW YORK TIMES/HOLLANDE HOOGTE

'DE GROOTSTE FOUT DIE BELEGGEREN MAKEN IS ACHTEROM KIJKEN'

Tot zover de rendementen op aandelen. Hoe zit het met obligatiefondsen? Daarover maken veel beleggers zich zorgen.

Ik bekijk obligatiefondsen nooit als geheel. Als je belegt in fondsen waarin kortlopende obligaties zitten dan offer je alle rendement op ten faveure van zekerheid. Je kunt kiezen voor fondsen van obligaties met langere looptijd als je toch enig rendement wenst. Dan moet je wel rekening houden met grotere koersschommelingen.

Zelf heb ik een voorkeur voor obligaties met een middellange looptijd. De koersschommelingen van dergelijke fondsen zijn half zo groot als bij aandelen. Als je nu in obligatiefondsen belegt zul je koersdalingen beleven als de marktrente omhoog gaat. Aan de andere kant zal de couponrente van deze obligatiefondsen ook stijgen omdat nieuw ingekochte obligaties in tijden van hogere rente meer opleveren. Deze methode van beleggen in obligaties vereist discipline. De vraag is of je dat als belegger kan en wil opbrengen voor een klein beetje extra rendement.

Dit interview is tot stand gekomen in samenwerking met de American Association for Individual Investors.
www.aaii.com

CORRECTIE

door **Wouter Weijand**

Natuurlijk, we maken allemaal fouten, maar corrigeren we ze, en vooral, doen we dat op tijd? Sommige landen beloven al vele jaren bezuinigingen en hervormingen, maar komt het er ooit van? Andere landen hervormden hun economieën al lange tijd geleden en plukken daar nu de vruchten van. Juist zij krijgen het verwijt te zuinig te leven en de Europese economie te weinig nieuw leven in te blazen. Tegelijk doemt er in Italië een suggestie op voor een referendum over de euro, maar heeft Beppe Grillo hier echt veel invloed? Wordt hij weldra gecorrigeerd?

We corrigeren elkaar net in een periode dat we ook Poetin willen corrigeren: op zich heel correct, en politiek waarschijnlijk broodnodig, maar de economische schade zat er natuurlijk al langer aan te komen. En plots komen die sancties dan terug in harde cijfers, vooral bij Duitsland, de grootste exportnatie. Het meest verbazingwekkende daaraan is dat we er allemaal verbaasd over zijn. En dat dan plots de beurs aan de beurt is om te corrigeren. Tot Wall Street aan toe maakt men zich ineens zorgen over de Europese economie. De analogie met Japan is zoals zo vaak snel gemaakt. Ook wordt er gewezen naar spanningen in het Midden-Oosten. Alsof de Duitse economie daar zo afhankelijk van is. Waarschijnlijk heeft China ook net wat minder kapitaalgoederen nodig en misschien is Japan intussen veel concurrerender geworden met haar gedaalde yen.

Intussen is ook de euro flink gecorrigeerd. Gezien die Duitse exportcijfers was dat niet onterecht: zou Draghi dat al gezien hebben en mede daarom de euro omhoog gekletst hebben? Want met de gebruikelijke vertraging van zes tot negen maanden is die lagere euro natuurlijk goed nieuws voor de Europese concurrentiepositie. Zo pessimistisch hoeven we over Europa dus niet te zijn.

Maar hervormen moeten we ondertussen wel, en tussen al die geopolitieke schermutselingen blijft dit het grootste vraagteken. Toen de euro er nog niet was, corrigeerde de valutamarkt samen met de obligatiemarkt het gebrek aan convergentie tussen Noord en Zuid. Draghi kan veel en doet zo veel als hij mag (van Duitsland), maar uiteindelijk moeten de niet-hervormers een keer leveren. De finale in Europa draait om haar as: Duitsland en Frankrijk bepalen samen het scoreverloop en de toekomst van de euro. Hun gezamenlijke verantwoordelijkheid is groter dan ooit. Soms voelt het als een tijdscorrectie van 25 jaar, tot nog voor het Verdrag van Maastricht. Alsof we elkaar opnieuw in de ogen kijken voor dat ja-woord. Het echte, diepe geloof in de Europese eenwording is nog niet volledig getest. Laten we hopen dat markten dat niet voor ons hoeven doen, maar politici het voortouw nemen.